

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 869/2025
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Иванковић, адвокат из ..., против туженог „Колубара услуге“ д.о.о. Лазаревац, чији је пуномоћник Драган Драгићевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2792/24 од 03.10.2024. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија тужиоца, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2792/24 од 03.10.2024. године, у делу става првог изреке и у ставовима другом, трећем и четвртном изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог, **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 493/23 од 12.03.2024. године, у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу за период од 01.06.2016. године закључно са 31.12.2016. године исплати мање исплаћену зараду у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде и да на те износе у корист тужиоца уплати надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, као и у ставу другом изреке (одлука о трошковима првостепеног поступка), а обавеза тужиоца да туженом накнади трошкове другостепеног поступка снижава на износ од 31.138,84 динара.

У преосталом делу ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2792/24 од 03.10.2024. године се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати 30.829,57 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 491/23 од 12.03.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од јуна 2016. године закључно са јулом 2018. године исплати мање исплаћену зараду у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке, као и да на ове износе у корист тужиоца уплати надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 207.910,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2792/24 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је преиначена, тако што је тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 235.060,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 41.560,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог по основу уговора о раду на неодређено време од 28.04.2009. године и анекса уговора о раду од 15.03.2016. године обављао послове „чувар за ... прве групе“, са коефицијентом посла 1.420 до 01.04.2018. године, а потом са коефицијентом посла 1.473. Сви послови обезбеђења код туженог разврстани су у „чуварске послове“ са коефицијентом посла 1.420, 1.475, 1.845 и „портирске послове“ са коефицијентом посла 1.669 и 1.851 и имају слични опис - чување објеката и лица, а битна разлика је у степену самосталности и одговорности запослених, утолико што је чувар за ... са коефицијентом посла 1.420 оспособљен за послове чувара, али уз сталну контролу надзорног особља, док је портир прве групе са коефицијентом 1.851 оспособљен за самостално и одговорно обављање

послова портира без посебне и сталне контроле надзорног особља. Тужилац је у периоду од 01.06.2016. године до 31.07.2018. године фактички радио на пословима портира прве групе, који је вредован коефицијентом 1.851, иако није поседовао лиценцу за вршење послова физичко-техничког обезбеђења. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке, тужени је тужиоцу у периоду од 01.06.2016. године закључно са 31.07.2018. године обрачунала и исплатила зараду према коефицијентима 1.420 и 1.472 уместо према коефицијенту зараде 1.851 на који начин му је исплатила 228.589,81 динара мање од износа који тужиоцу за послове које је обављао у спорном периоду припада.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из одредби чланова 16, 104. и 105. Закона о раду и оценио да је основан тужбени захтев за исплату разлике између обрачунате и исплаћене зараде тужиоцу по коефицијентима 1. 420 и 1,473 и зараде на радном месту на ком је тужилац у периоду од 01.06.2016. године до 31.07.2018. године радио обрачунате по коефицијенту 1.851, у износу утврђеном из налаза и мишљења судског вештака. Тужилац се сагласио да у спорном периоду фактички обавља послове портира на које га је претпостављени распоређивао, иако је анексом уговора о раду распоређен на радно место чувара за ... прве групе, био је стручно оспособљен у погледу стручне спреме и других критеријума за обављање послова портира, прошао је стручну обуку и положио стручни испит пред комисијом МУП-а за вршење послова обезбеђења и заштите, због чега је на одлуку о тужбеном захтеву без утицаја чињеница да тужилац није имао лиценцу, јер је положио стручни испит и прошао стручну обуку која је предуслов за добијање лиценце.

Другостепени суд је на утврђено чињенично стање применио и одредбу члана 12. Закона о приватном обезбеђењу, којим су прописани услови за издавање физичком лицу лиценце за вршење послова приватног обезбеђења и оценио да тужбени захтев није основан. Према датим разлозима, не може се изједначити рад тужиоца који је у спорном периоду без лиценце фактички обављао послове портира, самим тим није имао овлашћење за ношење и употребу оружја, нити овлашћење да примењује мере и средства принуде приликом извршавања радних задатака, са оним запосленима који су та овлашћења имали, због тога што је за једнак рад неопходно испуњење услова у погледу стручности и радне способности, а чињеница да је тужилац прошао обуку и положио стручни испит не мења чињеницу да током спорног периода није стекао лиценцу за обављање послова портира.

По оцени Врховног суда, основано се наводима ревизије указује да се одлука другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева не може прихватити као правилна.

Наиме, правилан је закључак другостепеног суда да тужилац није имао лиценцу за обављање послова портира, због чега се ни у погледу зараде не може изједначити са оним запосленима који имали овлашћења за ношење и употребу оружја и примену мера и средства принуде приликом извршавања радних задатака.

Међутим, одредбом члана 86. Закона о приватном обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 104/2013, 42/2015, 87/2018) прописано је да ће правна лица и предузетници који на дан ступања на снагу овог закона обављају делатност приватног

обезбеђења ускладити свој рад са одредбама овог закона до 1. јануара 2017. године, осим за одредбе из члана 24. став 1. и члана 38. овог закона, за које је рок за усклађивање са одредбама овог закона три године.

Правилном применом цитиране законске одредбе на утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда тужиоцу припада право на исплату разлике у заради између радног места „чувар за ... прве групе“ на које место је уговором о раду рапорешен и радног места „портир прве групе“ на ком у периоду од 01.06.2016. године закључно са 31.12.2016. године радио, у износима утврђеним из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, јер у том периоду није била прописана законска обавеза поседовања лиценце за запослене који обављају послове физичко-техничког обезбеђења, каква обавеза за туженог и запослене код туженог је уведена почев од 01.01.2017. године. Следом наведеног, тужбени захтев за исплату разлике у заради за период од 01.01.2017. године закључно са 31.07.2018. године није основан, јер тужилац у том периоду није прибавио лиценцу за обављање послова приватног обезбеђења.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП ставом првим изреке преиначио другостепену пресуду, тако што је жалбу тужене одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу за период од 01.06.2016. године закључно са 31.12.2016. године исплати мање исплаћену зарату у одређеним појединачим месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и да на те износе у корист тужиоца уплати надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, а у преосталом делу одлуке о главном захтеву ревизију тужиоца ставом другим изреке одбио као неосновану, применом члана 414. став 1. ЗПП.

Према висини новчаног износа са којим је тужилац успео у спору (61.647,86 динара), правилна је и одлука првостепеног суда да му применом ч.153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова који су били потребни за вођење парнице у износу који је одређен ставом другим изреке првостепене пресуде, због чега је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Имајући у виду делимичан успех тужног у спору, по оцени Врховног суда применом чл. 153. став 2, 154, 163. и 165. ЗПП припада му право на сразмеран део трошкова другостепеног поступка, и то за састав жалбе 18.000,00 динара и судске таксе на жалбу 13.138,84 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Закона о судским таксама, према висини новчаног износа са којим је успео у спору (166.941,95 динара), због чега је ставом првим изреке применом члана 165. став 2. ЗПП накнада трошкова другостепеног поступка досуђена туженом снижена на 31.138,84 динара.

Према делимичном успеху тужиоца у ревизијском поступку, применом чл. 153. став 2, 154, 163. и 165. ЗПП припада му право на сразмеран део трошкова према висини новчаног износа са којим је успео у спору (61.647,86 динара) у укупном износу од 30.829,57 динара, и то за састав ревизије 9.000,00 динара, судске таксе на ревизију

8.731,83 динара и на одлуку о ревизији 13.097,74 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Закона о судским таксама, па је применом 165. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**